XIV КРАЕВЕДСКА КОНФЕРЕНЦИЯ - ВРАЦА

През Дунава пренесено и в душите нанесено

Някога по времето на Османското владичество, по-голяма част от жителите на селото /тогава с. Сърбеница/, решават да потърсят спасение от безчинствата на турците във Влашко, на другия бряг на Дунава. Напускат родните си домове, взимайки със себе си най-необходимото. Преминават Дунава и се преселват във Влашко/Румъния/. Преселвайки се в чужди земи, душата българска не намирала покой. Най-тежко било, когато настъпел празник. Преданието разказва, че на един такъв християнски празник Великден, когато тамошните се веселили на хорото, нашите се натъжили за близките, които оставили отвъд Дунава. Тези, които оставили в гробовете – деца, майки,бащи, братя, сестри. Тях не могли да вземат със себе си. Тогава в мъката си, докато едни се веселили, те грабнали виното и разлели за душите им. Взели от козунака и яйцата и раздали помен «да им се намери...» Раздавали наред в хорото. Някои разказват, че те тогава заиграли тъжно хоро «ляво хоро». Тъжно, защото мъката по близките я носели в душите си, но на хорото се хващали напук на смъртта, хващали се за живота /хорото/. Да се повеселят за възкресението, за продължението на живота. /Все пак яйцето е символ на жизненото начало, на прераждането и прорастването, на обновителните процеси в природата./

Отивайки в селища с румънско население, преселниците-българи и потомците им естествено са се научили да говорят влашки език, създали се и смесени семейства, преплели се традиции и обичаи, но не са забравили, че са БЪЛГАРИ. Връщайки се след години обратно, много от тези традиции и обичаи са се запазили и до днес в нашето село.

Сърбенишки традиции и обичаи – великденски, родилни, сватбени, погребални и поменни

Традицията днес – хорото на живота

Великденски празници и традиционно Великденско хоро “Ора пащулуй”

Празнуват се с голяма масовост и веселие.

За Великден подготовката започва цяла седмица по-рано и всички тези дни до празника носят името „Велики”. Характерен за нашето село е „Велики четвъртък”, който в Софрониево се нарича „Жой маре”, в превод – „Голям четвъртък”. На този ден се меси малка питка /колаче/. В средата се поставя бяло сурово яйце, което се обикаля с плетеница и се изпича заедно с нея. Тази питка е за в къщи, за семейството. Раздава се на всички за здраве.

Хлябът не се реже, а се разчупва, защото се смята, че той има душа.

Великденски празници „Жой маре”, в превод – „Голям четвъртък”

На този ден се боядисват и яйцата.

Най-добри се смятат снесените в самия ден, въпреки че се събират цяла седмица напред. Боядисването на яйцата е дело на най-възрастната жена в дома. Първото боядисано яйце е задължително червено и се вярва, че то притежава магическа сила/баене, лекуване, уроки/. С него стопанката потърква бузите на децата, чертае кръст по челата, за да са здрави и румени.

Изричат се благословии: “Да си жив/а/ и здрав/а/, “Да си червен/а/, като Великденско яйце”, “Да си здрав/а/, бял/а/ и червен/а/”.

Яйца могат да се боядисват и в събота.

„Жой маре”

Навремето за боядисване на яйцата,са се използвали естествени бои – отвара от орехова шума, люспи от кромид лук/ за жълт и кафяв цвят/, боровинки/за лилаво/, отвара от шишарки на ела/за бежов цвят/, червено цвекло, сварено във вряща вода/за червен цвят/, кърмъз или риган/също за червено/, цветове от лайка, ябълкова кора, листа на праскова-за жълт цвят, цветове на синя метличина-за син цвят.

Великден

Боядисването на яйцата се извършва от най-възрастната жена в семейството, на Велики четвъртък, а допълнителното украсяване – от момите, на Велики петък.

Боядисаните и украсени с растителни, геометрични и други мотиви яйца се наричат перашки, писани яйца.

Великден

***Обредните хлябове** по форма са кръгли, продълговати или от отделни парчета тесто в плетеница. Те се наричат "боговица", "великденски кравай" или "великденски колак". Върху хлябовете, преди изпичането се поставя яйце или няколко.*

***Козунаците** се появяват в началото на двадесетте години, на миналото столетие/първо в градовете/.*

Великден

На Великден всички си разменят поздравления.

Запалената* свещ *в черквата се носи мълчешком в къщи, пренасяйки така новия огън, новото начало.

На Великден се поздравяваме с думите “Христос воскресе!” и в отговор очакваме да чуем “Воистина воскресе!”.

Великден

Великден се празнува три дни, като първият ден е в неделя.

На празничната трапеза задължително се отговява (така се слага край на започналия на Заговезни пост) с великденски яйца и обредни хлябове (козунаци).

Великден

Великденската празнична трапеза не е постна. Тя е отрупана с вкусни ястия и сладкиши. У нас според народната традиция, на трапезата присъства и агнешко със зелена салата. То се свързва с Христовата смърт, тъй като в деня на Възкресението, в жертва е пренесено агне.

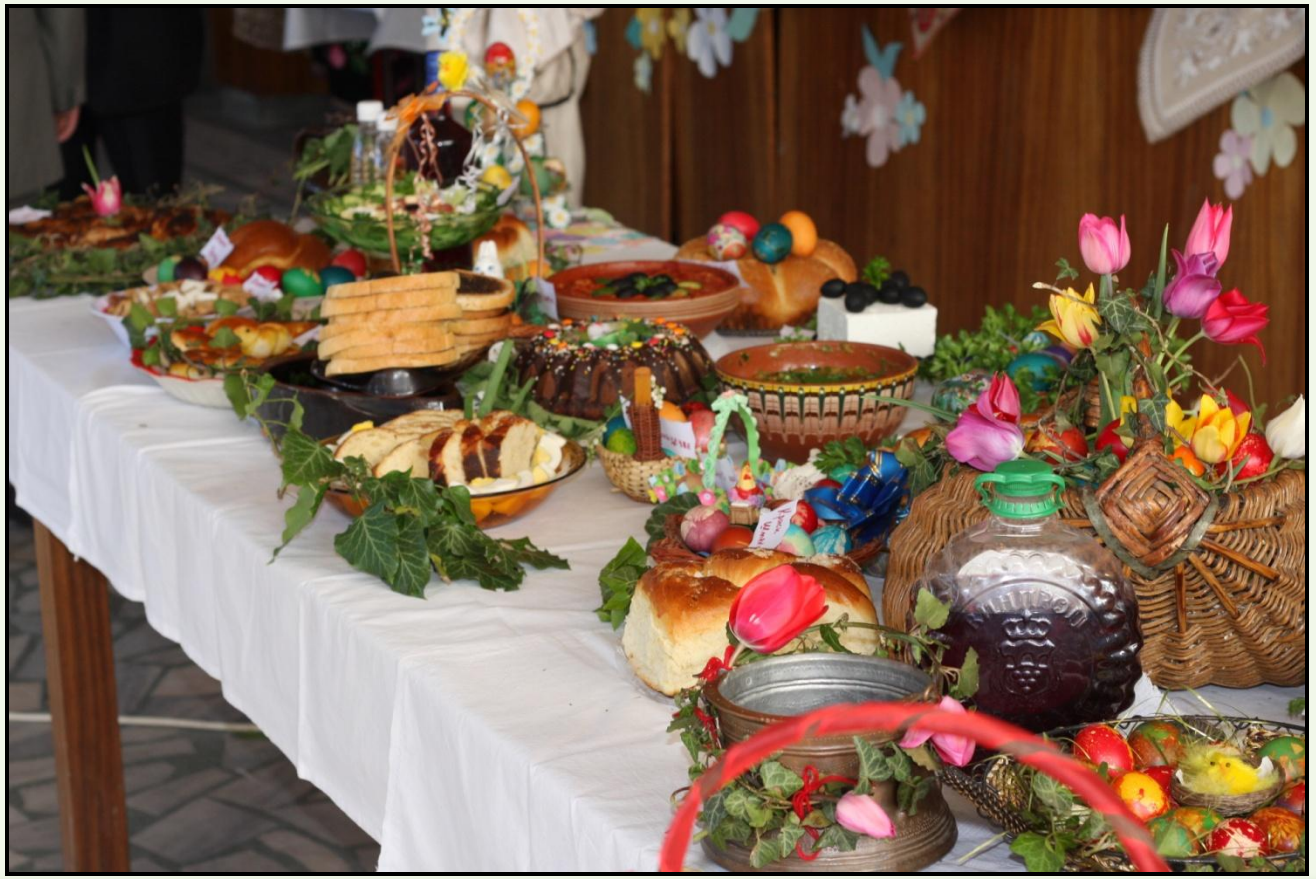

Великден

Трапезата не се вдига три дни, за да бъде нагостен всеки, дошъл у дома.

Великден

"БОРЕНЕ С ЯЙЦА"

Боренето с яйца е основен момент в българската великденска традиция. В "чукането с яйца", всеки преживява символична борба за победа и ритуал за здраве, през цялата година.

В неделя всички се "чукат"/"борят"/ с червени и шарени яйца, за здраве.Този, на когото яйцето се окаже най-здраво – "кълцок", "къцач", "борец", ще бъде здрав през годината.

Яйцето борец се запазва и се яде последно.

Великден

На Великден младоженците гостуват на кумовете си и на родителите на невястата.

Младите носят червени яйца и кравай.

Великден

Момите, които са кумичили и говеят/не говорят/ на кумицата от Връбница до Великден, на този ден отиват при нея, като всяка носи кумичен колак. Той е приготвен от майката на момата, нашаран и напъстрен с червени яйца. Момите целуват ръка на кумицата и от този момент, след като са поискали прошка, тя проговаря. Когато се съберат всички, правят си обща трапеза, а след това кумицата ги извежда на място, където на клонато дърво е вързана люлка и всички се люлеят. На тези "люленки" присъствуват и младежи, могат да се люлеят и деца.

Великденски традиции и обичаи в Софрониево – "ОРА ПАЩУЛУЙ"

На втория ден от Христовото воскресение /винаги понеделник следобяд/, в Софрониево се играе Великденско хоро „Ора пащулуй" /мелодията на хорото е характерна за селото/. В късния следобед засвирва духова музика и хората се събират на мегдана, за да се веселят и почетат мъртвите.

“Ора пащулуй” в Софрониево

Традиционното Великденско хоро се води винаги от мъж, който в дясната си ръка държи „оруглица” - това е пръчка от живо плодно дърво /обикновено ябълка/ с три разклонения и в края на всяко от тях е забито великденско яйце, боядисано по традиция в червено/символизира христовата кръв/. На „оруглицата” се завръзва кърпичка от стъклена батиста /така се нарича материята от която е изработена кърпичката/. Всички излезли на мегдана се хващат на хорото за здраве, дори тези, които жалят също – това е, за да са здрави.

“Ора пащулуй” в Софрониево

Докато се играе хорото, тези, които имат починали близки през последната година до предния Великден задължително раздават вино, яйца и козунак – помен за тях. Раздаването се извършва в хорото, обикновено се започва от водача на хорото. Виното се раздава от деца. За починал мъж раздава момче, а за починала жена раздава момиче. То се разлива от котлета /което ние наричаме „половяк” – на влашки „калдаруш”/. В по-късно време виното се разлива от дамаджана или кофа в чаша/чаши/.

“Ора пащулуй” в Софрониево

Котлетата се украсяват със свежи цветя. В единия край на дръжката се връзва бяла кърпичка. Цветята и кърпичката остават за децата след като раздадат виното, като дар, както и дребни пари за „заплащане на раздаването”. /Заплащането на всички ритуални услуги, които се правят за починалия е много важно, тъй като не бива починалия/ата да има дългове като отиде на „оня свят”./ Всеки на когото се раздаде от помена, поемайки го отговаря „Бог да прости!”.

Великден

На Великден се обличат нови дрехи.

Софониевчани винаги са излизали на хорото със специално ушити нови облекла за празника, като на сватба.

Тази традиция символизира възраждането на новия живот през пролетта и Възкресението Христово.

„Жое вярде”, в превод – „Зелен четвъртък”

В четвъртък след Великден веселието се подновява. Той се нарича „Жое вярде” /превод – „Зелен четвъртък”/. Празнува се по същия начин, като Великден. Духовата музика отново свири традиционното Великденско хоро и тези, които не са успели на „Ора пащулуй” да раздадат помен за починалите си близки, могат да го направят на „Жое вярде”. Така „Жое вярде” може да се определи като края на Великденските празници и веселие в Софрониево.

Великденски традиции и обичаи от Софрониево

Обреди и обичаи при смърт

Обреди и обичаи при смърт

За добро или за лошо, църквата събира всички.

Обреди и обичаи при смърт

Обреди и обичаи при смърт

Обреди и обичаи при смърт

Обреди и обичаи при смърт

Обреди и обичаи при смърт

Обреди и обичаи при смърт

Обреди и обичаи при смърт

Обреди и обичаи при смърт

Обреди и обичаи при смърт

Погребение на Кръстена Джорлева, родена 1919г., починала 31 януари 1959г.

Обреди и обичаи при смърт

Погребение на Кръстена Джорлева, родена 1919г., починала 31 януари 1959г.

Оплакване на покойника: Плачът е пеене от дъното на душата, с укор, че рано си е тръгнал/а от този свят. В пеенето-плач се разказва за целият им съвместен живот: как са се оженили, как са им се раждали децата, как са пораснали, как са работели на полето, как са се заженили децата, пък после дошли и внуците и т. н., че не я дочакал/а заедно да тръгнат...

В Софрониево има обичай да се «носи вода» за починалия. Дете - момиче носи вода на хората по къщите, която «отива да се намери» на починалия.

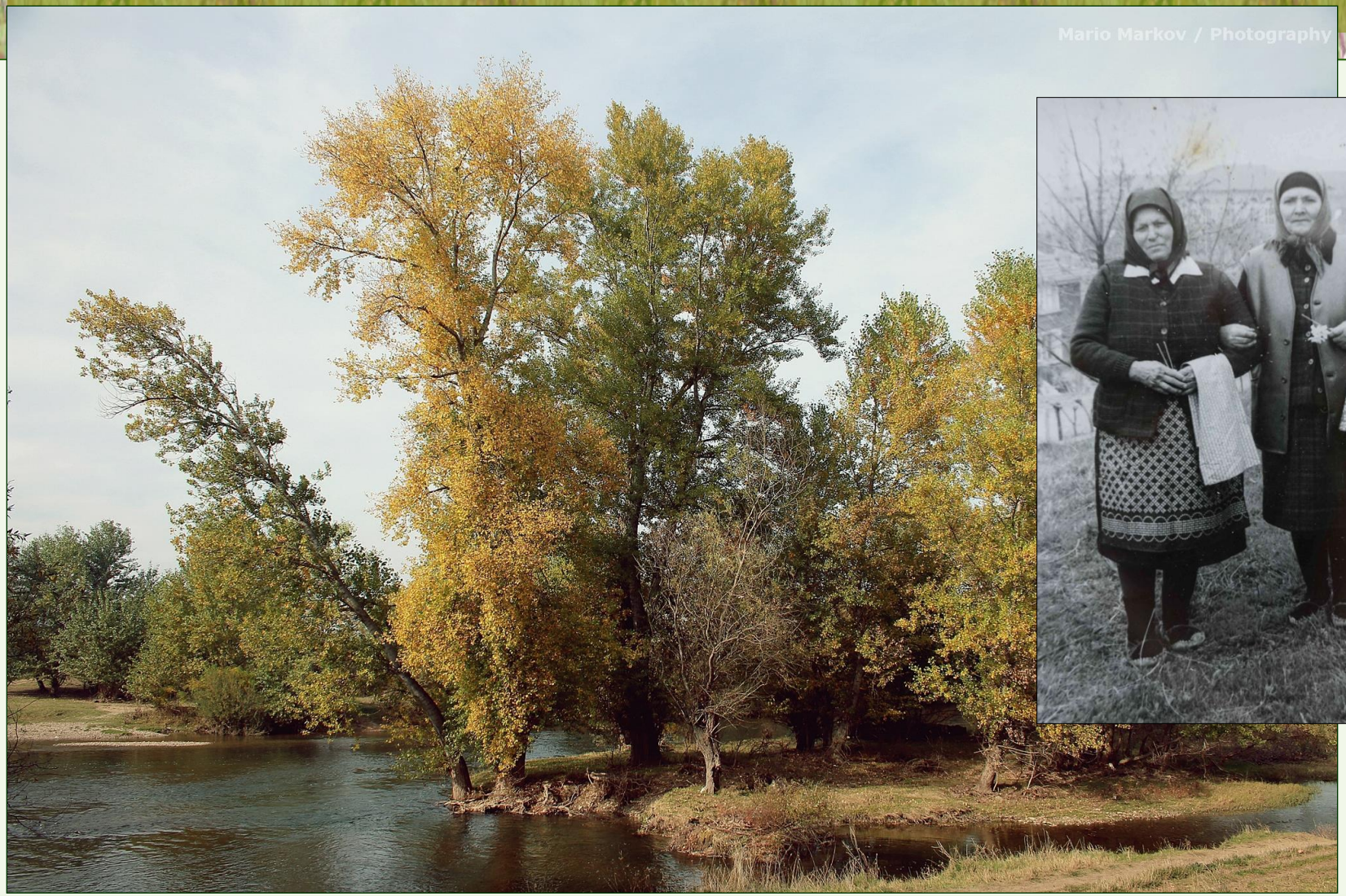

Река Огоста, която се влива в Дунава

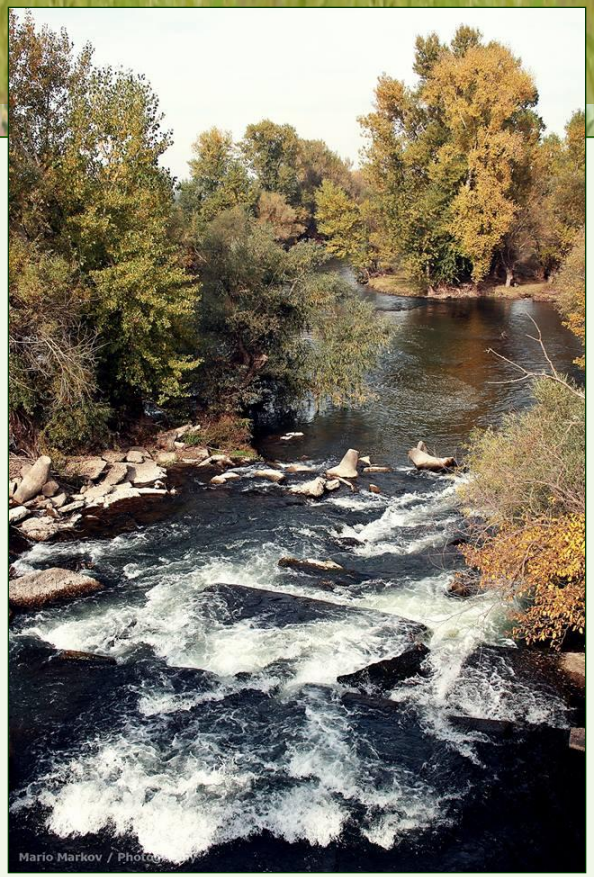

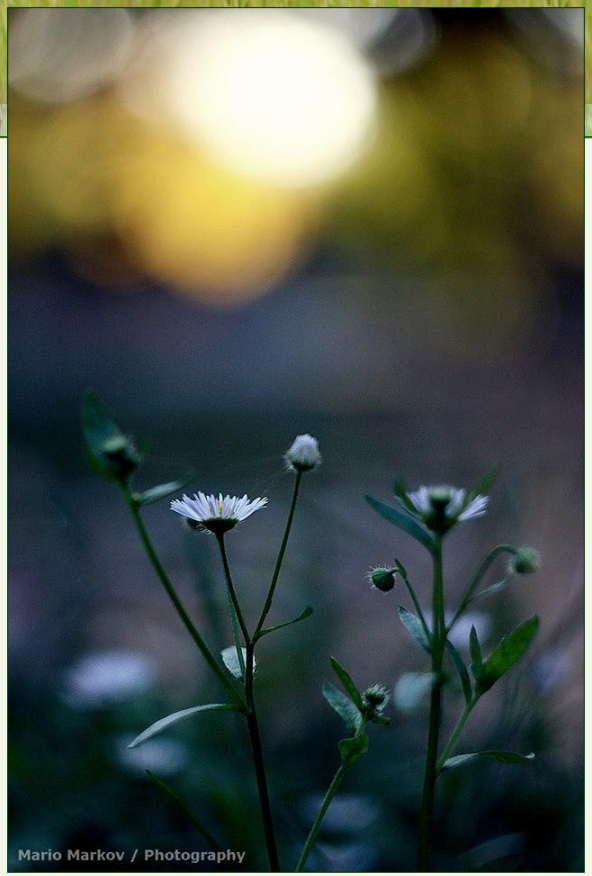
Река Огоста, която се влива в Дунава

Mario Markov / Photography

Река Огоста, която се влива в Дунава

Пускане на картунки със свещи по реката.
Защо картунките със свещи се пускат точно по реката?
Реката е такова място, което играе ролята на врата, която се отваря за всеки, за всяка душа, стигнала до нея. Врата, която отвежда далеч в отвъдното, към друга реалност. Тя е място за преход между два свята – от временното към вечното. Реката е границата между двата свята. По нея душите отиват в отвъдното.

Река Огоста, която се влива в Дунава

Покрай река Огоста има много красиви места – райски кътчета: «крешки», «могили» с наистина вековни дървета и прекрасни гори, в които птиците се събират на концерт. През есента се стелят мъгли, обгръщат я и пълзят в посока към селото. Същите красоти има и край Дунава, реката в която се влива Огоста.

На 40-тия ден от смъртта –даване на дрехи-2017г.

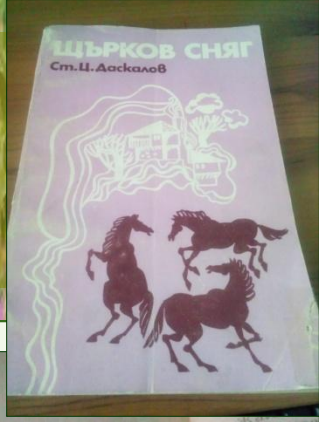

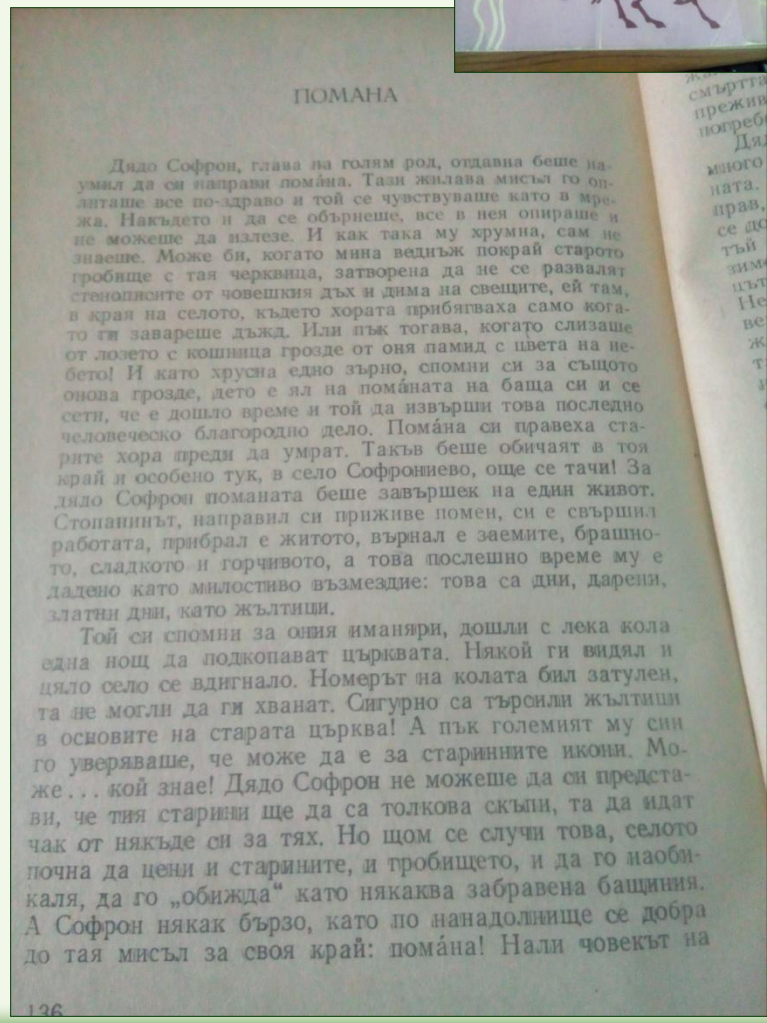

Помана на живо

Интересно е, че за разлика от другите български села тук се правят още приживе т.н. »помани на живо». Докато са живи старите хора събират своите близки на голема трапеза и правят подаръци «за помен, за когато отидат на оня свят», от обикновената посуда с храната до столове и маси, дрехи, постелки и др., както и дарове за всички присъстващи, които се закачват на въжета или тел/като на простор/. Трапезата е препълнена с паници /в които е сипано млечница, глобнато е свещ и до нея поръсено с бонбони/, питки, хлябове, брадове, баници, сладкиши, чаши и кани с вино, както и традиционната супа-бурец/овча супа/, салати, печено месо, риба и други храни. Всичко което е на трапезата, както и всички дарове се прекаждат от поп. Попа сяда на челно място на трапезата. Според тях тези неща ще им се «намерят» и ще им служат на другия свят.
Типично за Софрониевските помани е живата духова музика и веселието след раздаването, наподобяващо сватбено «за да е весело и на оня свят».
Обичаят «помана на живо» в Софрониево е описал писателя Стоян Цеков Даскалов в своята новела «Помана»:

ПОМАНА

Дядо Софрон, глава на голям род, отдавна беше наумил да си направи помáна. Тази жилава мисъл го оплиташе все по-здраво и той се чувствуваше като в мрежа. Накъдето и да се обърнеше, все в нея опираше и не можеше да излезе. И как така му хрумна, сам не знаеше. Може би, когато мина веднъж покрай старото гробище с тая черквица, затворена да не се развалят стенописите от човешкия дъх и дима на свещите, ей там, в края на селото, където хората прибягваха само когато ги завареше дъжд. Или пък тогава, когато слизаше от лозето с кошница грозде от оня памид с цвета на небето! И като хрусна едно зърно, спомни си за същото онова грозде, дето е ял на помáната на баща си и се сети, че е дошло време и той да извърши това последно човеческо благородно дело. Помáна си правеха старите хора преди да умрат. Такъв беше обичаят в тоя край и особено тук, в село Софрониево, още се тачи! За дядо Софрон поманата беше завършек на един живот. Стопанинът, направил си приживе помен, си е свършил работата, прибрал е житото, върнал е заемите, брашното, сладкото и горчивото, а това послешно време му е дадено като милостиво възмездие: това са дни, дарени, златни дни, като жълтици.

Той си спомни за оня иманяри, дошли с лека кола една нощ да подкопават църквата. Някой ги видял и цяло село се вдигнало. Номерът на колата бил затулен, та не могли да ги хванат. Сигурно са търсили жълтици в основите на старата църква! А пък големият му син го уверяваше, че може да е за старинните икони. Може... кой знае! Дядо Софрон не можеше да си предста-

Помана на живо

- «Дядо Софрон, глава на голям род, отдавна беше наумил да си направи помана. Тази жилава мисъл го оплиташе все по-здраво и той се чувствуваше като в мрежа. Накъдето и да се обърнеше, все в нея опираше и не можеше да излезе. И как така му хрумна, сам не знаеше. Може би, когато мина веднъж покрай старото гробище с тая черквица, затворена да не се развалят стенописите от човешкия дъх и дима на свещите, ей там, в края на селото, където хорта прибягваха само когато ги завареше дъжд. Или пък тогава, когато слизаше от лозето с кошница грозде от оня памид с цвета на небето. И като хрусна едно зърно, спомни за същото онова грозде, дето е ял на поманата на баща си и се сети, че е дошло време и той да извърши това последно човеческо благородно дело. Помана си правеха старите хора преди да умрат.Такъв беше обичаят в тоя край и особенно тук, в село Софрониево, още се тачи! За дядо Софрон поманата беше завършек на един живот. Стопанинът, направил си приживе помен, си е свършил работата, прибрал е житото, върнал е заемите, брашното, сладкото и горчивото, а това послешно време му е дадено като милостиво възмездие: това са дни, дарени, златни дни, като жълтици.
- Той си спомни за ония иманяри, дошли с лека кола една нощ да подкопават църквата. Някой ги видял и цяло село се вдигнало. Номерът на колата бил затулен, та не могли да ги хванат. Сигурно са търсили жълтици в основите на старата църква! А пък големият му син го уверяваше, че може да е за старинни икони. Може... кой знае! Дядо Софрон не можеше да си представи, че тия старини ще да са толкова скъпи, та да идат чак от някъде си за тях. Но щом се случи това, селото почна да цени и старините, и гробището, и да го наобикаля, да го «обижда» като някаква забравена бащиния. А Софрон някак бързо, като по нанадолнище се добра до та мисъл за своя край: помана! Нали човекът на земята е закърмен с приказки и песни, с незабулвания в в тайна акт на смъртта. В града пазят децата от лицето на смъртта. Често децата не виждат мъртвите си дядовци и баби, а на село животът, близко до естеството, не ги жали, не скрива от тях раждането на телето, както и смъртта на стария вол, също така ги води да видят и преживеят смъртта на близките и да вземат участие в погребението им. ...»
- «Аз съм стар човек, расъл съм със стари обичаи и ще направим помана.»
- «-Щом на тоя има и на оня има. Ти как мислиш. Каквото тука се промени и там се променя. Оня свят върви ръка за ръка с тоя. Свършва тоя, почва оня. Каквото си дробил на тоя, там ще го сърбаш...»

Обичаи свързани с раждане на дете

Обичаи при раждане на дете

- И днес това са традиционни обичаи, почитани и празнувани във всеки дом. Те са свързани с едно от най-важните събития в семейството - раждането на дете и продължаването на рода. В миналото раждането е ставало в къщи, а често дори и на полето. Най - важната фигура във всички обичаи свързани с раждането на дете е „бабата” –жената, която при самото раждане изпълнява ролята на акушерка. Като започнем от обичая „Лютика”, „Орисници”, „Кръщавка” та стигнем и до „Бабин ден” – „Вдигане дете на гринда”. Всички те са целенасочени към живот и здраве за децата.

“Лютика”

- **«Лютиката»** е обичай, който се прави вечерта, в деня на раждането. Събират се близки жени, между които е «бабата», както и такива, които са «майчини и бащини», които се гощават с прясна пита и лютика. Лютиката се приготвя от скълцан червен лук и червени чушки/сухи червени чушки се попарват и кълцат или печени и белени червени чушки/. В лютиката освен сол се слага и малко захар, за да се убие лютивината на лука, затова се нарича и «сладка лютика». Питката се замесва задължително от малко момиче /чисто и невинно, малкото момиче ще стане жена, чрез която ще има ново продължение на живота и рода/. След като се опече питката в средата се прави кръст, който се реже с нож и се посипва сол по кръста. Усуква се червен конец на който се завръзва сребърна паричка и се поставя на питката, който след вечерта се завръзва на ръката на родилката.

“Лютика” – 1998г.

Вечерта на лютиката, първо се прикажда и се нарича «Какво е в къщи - да остане, каквото е на двора – да извира!». Три жени или моми /майчини и бащини/ издигат три пъти нагоре към луната питката и навръщане я целуват, като казват: «Не целуваме питката, а целуваме луната.» На «бабата» и се завръзва специална празнична престилка, приготвена за случая, цветно украсена/обикновено фъкана или бродирана/. «Бабата» минава с питката при всеки на масата за пари и подаръци, за бебето.

“Лютика” 2012г.

«Бабата» е жена, която е опитна и раждала , с майка и баща/която не са я стигнали още бедите в живота/. После се гощават всички с питка и лютика, разбира се и с каквото дал господ на трапезата. Средата на питката се оставя за родилката, с малко лютика, които трябва да изяде. Питката и лютиката на трапезата също трябва да се изядат, за да не е лигаво бебето.

“Лютика”-2017г.

Орисници 1998г.

- **На третата вечер са орисниците**. «Бабата» донася подаръци за детето/пелени, повой и др/, които се подреждат в стаята. За нея също има приготвени подаръци/бельо, престилка, плат и др/, заедно с варена кокошка, питка, баница, вино, ракия, паница с бяло брашно и две дупки в него/за да е бяло лицето и да има две трапчинки/, вълна /за да остарее и побелее с дълга коса детето/, свещ с която кади обърната на изток/към изгрева на слънцето – нов живот/ три пъти и нарича благопожелания за живот, здраве и късмет на детето.

Орисници – 2012 г.

След това кляка четиридесет пъти, като на четиридесетият път се навежда и целува земята. Бабата преспива в дома и на сутринта си отива с подаръците.

Символични подаръци за детето

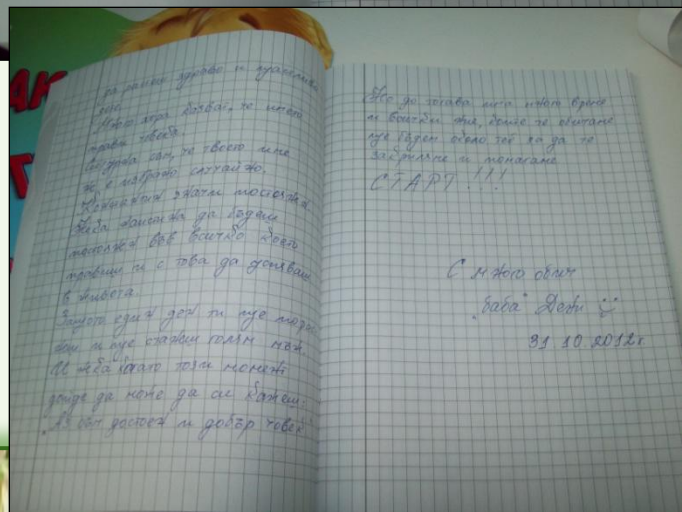

Къпане на бебе след раждане

Къпане на бебе след раждане

Бабинден - "Вдигане дете на гринда"

- Бабинден е един от празниците, който се явява своеобразен завършек на празниците, свързани с Рождество Христово.
- Това е древен празник, който е запазен и до наши дни. Посветен е на «бабите» - опитни жени, които в миналото изпълнявали ролята на акушерки, помагали на младите нераждали невести. Изпълнявали са се различни ритуали, а родилките на които са помагали им гостували, за да отдадат почит.
- На „Бабин ден" бабата - акушерка играе много важна роля. Рано сутринта, майките водят малките деца от 1 до 3 години, в къщата на „бабата", където се изпълнява ритуала „Вдигане дете на гринда". "На гринда" означава „високо до гредата" /гредореда на тавана на стаята/ или „на греда" - най-голямата височина, което символизира пожеланията за детето – най-висок, най-дълъг живот, най-много здраве, най-силен, най-умен, най-добър и т.н.
- „Бабата" умива ръцете си със сапун и вода, поливана от родилките с менче, украсено с бръшлян и здравец, под плодно дръвче на двора. Изтрива ги с нова бяла кърпа и нарича: „ Еееее, хайде така, както се плъзга сапуна, така да ви е леко следващия път, булки!" После с китка здравец ръси вода от менчето на всички посоки/на кръст/ - изток, запад, север и юг. Ръси вода и върху децата и жените и пак нарича: „Така, както е вечен и зелен здравеца, да са ви живи и здрави и децата! Както е чиста и сладка водата, да са ви честити и чисти децата! Да сте живи и здрави, и много честити всички!"
- След измиването „бабата" поканва всички в къщи/в стаята/, където се извършва ритуала.

Бабинден
"Вдигане дете на гринда"

Бабинден

"Вдигане дете на гринда"

Бабинден - "Вдигане дете на гринда"

- За целта бабата е омесила „колаче" /питка във форма на геврек - кравайче/. Колачето се увива с усукан червен конец и се закичва с китка от вечна зеленина/здравец, чемшир, бръшлян/ и цвете/обикновено червено мушкато или коледарка/. В „колачето" се забождат три железни монети, а отгоре се поставя червена ябълка, дребни сладки и бонбони, които символизират благопожелания за детето, да расте живо, здраво и щастливо. Така приготвеното „колаче" се поставя върху бяла кърпичка, които „бабата" поставя върху главата на детето и обърнати на изток, към изгрева на слънцето /началото на деня е като началото на нов живот/ вдига детето три пъти до гредата на стаята и отправя благопожелания за живот и здраве, за благополучия и късмет: - „Да расте и да порасне най-висок, най-силен, най-здрав, най-умен, най-добър, най-късметлия, най-красив, най-честит, най-голям юнак!" „Бабата" дарява детето и с подаръци.
- „Да е живо, да е здраво, като горски росен здравец!
- Да расте, да хубавее, да се радва, да се смее,
- за радост на татко и на мама,
- на баба и на дядо, на леля и на чичо!
- Нека пожелаем на нашето дете
- в любов и мир безгрижно да играе и расте!"
- След ритуала майката на детето също дарява „бабата" с дарове приготвени от нея – сапун, кърпа с пара – за изтриване на ръцете след миене, бяла риза, шарено платно-вълненик, престилка и др. Даровете поставя на дясното рамо на „бабата" и също нарича: „Да си жива и здрава, да продължаваш да помагаш на младите невести, нека във всяка къща има радост, да се множи челядта!" Бабата приема даровете и също дарява булките. Задължително бабата се дарява с питка и пълнена кокошка, баница, вино и ракия. Тя ги приема и кани на трапезата. Това е ритуал, който се изпълнява една или три поредни години.
- Въпреки, че в днешно време раждането протича при съвсем други обстоятелства „Бабин ден" е обичай, който в Софрониево се празнува и днес. Избира се една жена за „баба" на детето, която изпълнява всички ритуали. Така се поддържа вярата в традицията. В миналото ритуала се е извършвал на „Василов ден" /на 1 януари, по старому на 14 януари/. Днес се отбелязва на 8 януари/по старому на 21 януари/ - ден на родилната помощ и акушерките, и гинеколозите.

Бабинден- 1987г.
"Вдигане дете на гринда"

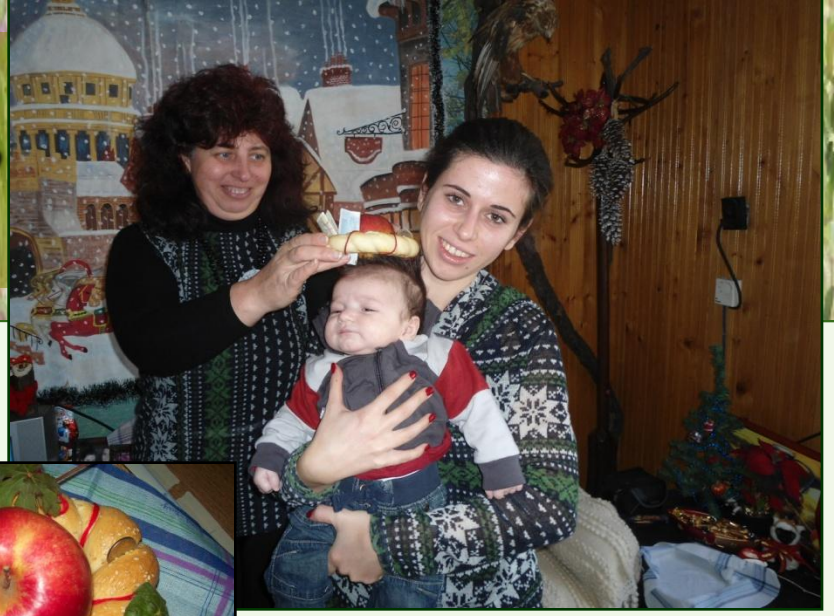

Бабинден
"Вдигане дете на гринда"

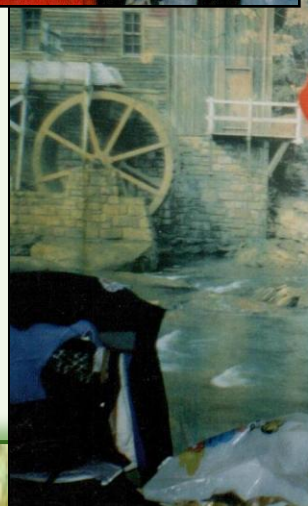

Бабинден
“Вдигане дете на гринда”

Сватбени обичаи

Влашка сватба - традиции и обичаи

- Свадбата е особено колоритна, ако се спазят всички влашки обичаи в нея, а именно:
- Плетенето, разиграването на венеца и закачването му;
- ходенето на герана;
- вземането на кръстниците;
- ритуалът с който свекървата посреща булката, качена върху синията;
- минаването на младоженците по бялото платно, захранването и даряването им, въвеждането им в новия дом;
- веселбата на самата сватба, която е характерна със сватбарските поздрави, разиграването на дара и бобоците, даряването на сватбарите, влашките хора включващи „булчиното хоро” и хорото ”пеленицата” за сближаване на двата рода.
- Женитбата е един от най-важните моменти от живота на човека и тя се помни за цял живот.

Влашка сватба - традиции и обичаи

Влашка сватба - традиции и обичаи

Влашка сватба - традиции и обичаи

Влашка сватба - традиции и обичаи

Влашка сватба - традиции и обичаи

Влашка сватба - традиции и обичаи

Влашка сватба - традиции и обичаи

Влашка сватба - традиции и обичаи

Влашка сватба - традиции и обичаи

Влашка сватба - традиции и обичаи

Влашка сватба - традиции и обичаи

Влашка сватба - традиции и обичаи

Влашка сватба - традиции и обичаи

Влашка сватба - традиции и обичаи

Влашка сватба - традиции и обичаи

из спомените на софрониевските родове

Влашка сватба - традиции и обичаи

Влашка сватба - традиции и обичаи

Влашка сватба - традиции и обичаи

Влашка сватба - традиции и обичаи

Влашка сватба - традиции и обичаи

Влашка сватба - традиции и обичаи

Влашка сватба - традиции и обичаи

Влашка сватба - традиции и обичаи

Влашка сватба - традиции и обичаи

Влашка сватба - традиции и обичаи

Влашка сватба - традиции и обичаи

Влашка сватба - традиции и обичаи

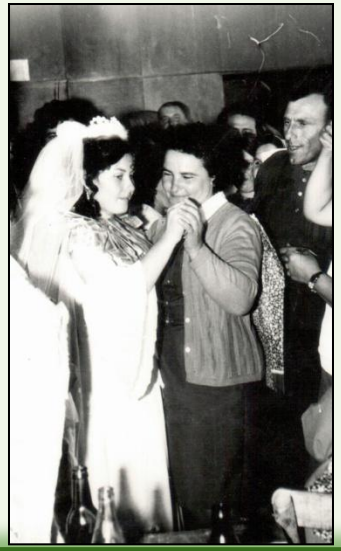

Влашка сватба - традиции и обичаи

Влашка сватба – традиции и обичаи-80-те години

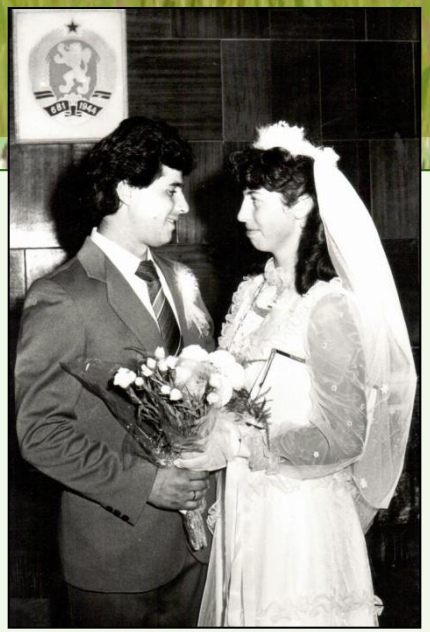

Влашка сватба – традиции и обичаи-06.10.1985г. – плетене и играене на венеца

Влашка сватба – 06.10.1985г.
традиции и обичаи - на герана

Влашка сватба – 06.10.1985г
традиции и обичаи - на герана

Влашка сватба - традиции и обичаи

06.10.1985г

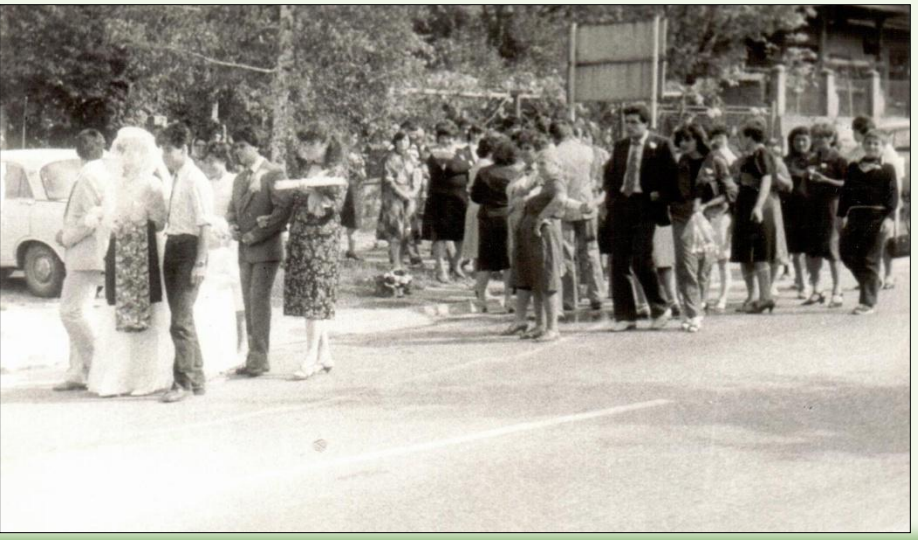

Влашка сватба - традиции и обичаи

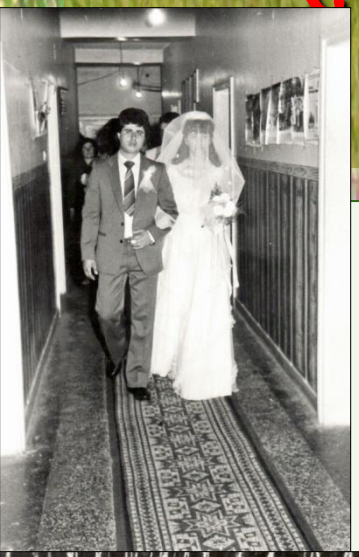
06.10.1985г

Влашка сватба - традиции и обичаи

06.10.1985г

Влашка сватба - традиции и обичаи

06.10.1985г

Влашка сватба - традиции и обичаи

06.10.1985г

Влашка сватба - традиции и обичаи

06.10.1985г

Влашка сватба - традиции и обичаи

06.10.1985г

Влашка сватба - традиции и обичаи

06.10.1985г

Влашка сватба - традиции и обичаи

06.10.1985г

Влашка сватба - традиции и обичаи-1985г.

Влашка сватба - традиции и обичаи-90-те

Влашка сватба - традиции и обичаи-2012г.

БЛАГОДАРЯ ЗА ВНИМАНИЕТО!

Офелия Спасова

Секретар на НЧ "Пробуда 1927 Софрониево"

15.11.2017г.